

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**, nar. X.
bytem X.

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.7. 2024, č. j. 10.01-000276/24-0003

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým žalovaná žalobci neurčila advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen "zákon o advokacii") z důvodu, že se ze strany žadatele jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
2. Žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o advokacii ze dne 21.5.2024 doručil žalobce jako žadatel Komoře téhož dne. Poptával právní službu spočívající v zastoupení v řízení o ústavní stížnosti. Ústavní stížnost měla směřovat proti usnesení Okresního soudu ve Svitavách ze dne 20.2.2024, čj. 32D 218/2023-99 (rozhodovala soudní komisařka) ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.3.2024, čj. 18Co 79/2024-115. Prvoinstanční soud udělil žalobci pořádkovou pokutu ve výši 5.000.-Kč a k odvolání žalobce soud odvolací usnesení soudu I. stupně potvrdil.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce žádal o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti „usnesení JUDr. Šárky Navrátilové, soudní komisařky pověřené Okresním soudem v Svitavách, čj. 32 D 2018/2018/2023-99, o udělení pořádkové pokuty. Žádost byla doručena Komoře dne 21.5.2024.
4. Žalovaná uzavřela, že žalobce žádá o přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem, který však není další odvolací instancí. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není oprávněn zasahovat do jurisdikčních činností obecných soudů, není vrcholem jejich soustavy a nemůže na sebe vztahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností, pokud tyto soudy ve své činnosti postupují ve shodě s obsahem hlavy páté Listiny. Úkolem Ústavního soudu není skutkové ani právní objasňování věcí patřících do pravomoci obecných soudů, a nebyl-li zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry obecného soudu a vykonanými skutkovými zjištěními, nepřísluší mu hodnotit provedené důkazy ani to, zda tyto důkazy dostatečně objasňují skutkový stav věci. Ústavní soud může posuzovat pouze to, zda postup obecných soudů nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí a zda takovým postupem nebyla porušena stěžovatelova základní práva a svobody. V řízení o ústavní stížnosti není námitka nesprávnosti napadeného rozhodnutí sama o sobě významná.
5. Pokud žadatel poukazoval na Nález Ústavního soudu ze dne 17.10.2000, sp.zn. I. ÚS 211/99, tak ten se týkal uložení pořádkové pokuty odvolacím soudem v občanském soudním řízení, kde není možný soudní přezkum takového rozhodnutí odvolacím soudem, a je tedy zjevné, že se týká právně jiné věci.
6. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Okresního soudu ve Svitavách bylo řádně přezkoumáno Krajským soudem v Hradci Králové, který se řádně zabýval i otázkou uložení pokuty nejedná se o odepření spravedlnosti a tím důvod pro zásah Ústavního soudu. Obě instance soudů se v rámci svého rozhodnutí věcí řádně zabývaly a svá rozhodnutí řádně odůvodnily, lze mít za to, že žadatel se svojí ústavní stížností bude zjevně neúspěšný. Jedná se tak o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

II. Žaloba a vyjádření žalované

7. Žalobce nejprve zrekapituloval průběh řízení o jeho žádosti o ustanovení advokáta. K podstatě věci uvedl, že stížnost nemůže být zjevně neúspěšná, protože v podobné věci I. ÚS 211/99 ze dne 17. 10. 2000, Ústavní soud se zabýval ústavností označení výroku stěžovatelů za hrubě urážlivé, kdy také v dalším svém rozhodnutí uvedl: „40. Lze tedy shrnout, že stěžovatelův projev nepožívá ústavní ochrany. ÚS v této souvislosti dodává, že nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

akceptovat, aby účastníci řízení a jejich zástupci útočili vulgárními nebo nepodloženými výroky na osoby soudců jen proto, že mají výhrady vůči jejich postupu v řízení, jak to učinil stěžovatel.“ (I. ÚS 750/15 ze dne 19. ledna 2016).

8. A dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu „*K ukládání pokut dle ustanovení § 62 správního řádu je třeba přistupovat velmi opatrně a zvažovat je lze pouze v případě, že byť i neoprávněná, přehnaná nebo i vulgární kritika nesměřuje pouze proti způsobu výkonu veřejné správy, ale je rovněž neospravedlnitelným osobním útokem, např. na soukromí úředníka, jeho rodinu, původ a pod.*“ (NSS v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2010 č. j. 5 As 76/2009-69)
9. Žalobce zdůraznil v té souvislosti, že jeho projev vůči notáři rozhodně nepřekročil hranice stanovené výše uvedenou judikaturou, a to ani dle jí sepsaného protokolu. Domnívá se proto, že jeho projev požívá ústavní ochrany. Právě proto, že Ústavní soud nemá důvod posuzovat věc jinak a vyvodit jiné závěry, než jak jsou uvedeny v jeho výše uvedené konstantní judikatuře, nelze tvrdit, že má stížnost k ÚS je zjevně neúspěšná.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba není důvodná. Jediným žalobním bodem je polemika s důvodem, na kterém je vybudované nevyhovující rozhodnutí žalované. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho žádost není zjevně bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Kategorie zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva je v právním řádu upravena v zákoně o advokacii a dle judikatury se do značné míry překrývá s právní kategorií zjevné neúspěšnosti. Žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž shrnula recentní judikaturu obecných soudů i Ústavního soudu, která se týká právní normy relativně neurčité, tj. „zjevné bezdůvodnosti“ dle Zákona o advokacii a „zjevné neúspěšnosti“ ve smyslu procesních předpisů soudních. Zdůraznila, že Ústavní soud není vrcholem soustavy obecných ani správních soudů, a že není oprávněn bez dalšího zasahovat do jejich jurisdikční činnosti. Zásahy do rozhodování soudů jsou pro Ústavní soud připuštěny výjimečně, a to tehdy pokud by byl zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry (zde obecného) soudu a skutkovými zjištěními, nebo zda postup obecného soudu nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí, a tedy zda nebyla porušena základní stěžovatelova práva a svobody dle ústavního pořádku. Ústavní soud je proto ochráncem ústavnosti, nikoli běžné zákonitosti. Protože v případě žalobcova případu (věci uložené pořádkové pokuty soudem) nejde dle konstantní judikatury o případ takového vybočení, je žalobcova případná ústavní stížnost zjevně bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva. Žalobce si přesto ústavní stížnost v popsané soudní věci podal. Usnesením Ústavního soudu ve věci sp.zn. III.ÚS 1936/24 byla žalobcova ústavní stížnost odmítnuta.
11. Z právě uvedeného důvodu se pak toto řízení před správním soudem a spor účastníků řízení stává sporem akademickým, protože i pro případ vyhovění žalobě by žalovaná musela řízení o žalobcově žádosti o určení advokáta zastavit, protože předmět poptávané právní služby odpadla a je vyloučeno, aby byla navrácena lhůta k podání ústavní stížnosti.

III. Posouzení žaloby

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

13. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobce a žalovaná souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalobce a žalovaná se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili, jejich souhlas s takovým projednáním věci se tedy presumuje dle § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé. Soud neshledal důvod nařídit jednání ani z důvodu dokazování. Veškeré pro věc podstatné podklady potřebné pro rozhodnutí věci vyplývají z předloženého správního spisu žalovaného, přičemž tím se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009), neboť soud z něj při rozhodování vždy vychází.
14. Předmětem soudního přezkumu je posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c zákona o advokacii.
15. V první řadě je potřeba uvést, že podle § 22 odst. 1 zákona o advokacii se advokacie vykonává zpravidla za odměnu.
16. Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, vyložil, že podle čl. 36 odst. 1 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Nezbytným předpokladem pro garantování přístupu k soudu je pak právo na právní pomoc včetně práva na účinnou právní ochranu, které vede i k naplnění rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 96 odst. 1 Ústavy (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 682/16 nebo I. ÚS 630/16). Právo na právní pomoc zakotvuje čl. 37 odst. 2 Listiny, kde je výslovně stanoveno, že každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku tohoto řízení.
17. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c.
18. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
19. V rámci ochrany práva osob na přístup k soudu může ve výjimečných případech vzniknout vztah mezi klientem a advokátem i rozhodnutím soudu nebo žalované dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Žadateli se pak právní služba podle § 18c zákona o advokacii poskytuje bezplatně. Pokud jde o určení advokáta pro řízení před Ústavním soudem a v řízení před orgánem veřejné správy, hradí odměnu advokáta stát. V ostatních věcech, ke kterým je advokát určen podle § 18c, poskytuje advokát právní služby nadále na své náklady, případně má nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu (§ 23 odst. 3 zákona o advokacii).
20. Ústavní soud ve shora citovaném nálezu poukázal na to, že právo na právní pomoc náleží každému, jeho subjektem je tedy každá fyzická i právnická osoba. Právo na právní pomoc musí být zajištěno všem, tedy jak osobám majetným, tak nemajetným (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 2334/17). Rozšíření bezplatné právní pomoci je pak bezpochyby legitimním, žádoucím cílem směřujícím k posílení ústavní záruky práva na právní pomoc. Ústavní soud proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v dané věci zrušil ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují*“, neboť zákonodárce jím omezil právo žadatele obrátit se na Českou advokátní komoru s žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry.

21. Byť Ústavní soud akcentoval rozšíření práva na právní pomoc k zajištění práv v čl. 36 odst. 1 a v čl. 37 odst. 2 Listiny v co nejširším rozsahu, současně vyložil, že pokud jde o případy odmítnutí poskytnutí právních služeb z důvodů zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva, na ty pamatuje postup upravený v § 18c odst. 5 a 6 zákona o advokacii. Takové případy je však nutné vždy posuzovat podle individuálních okolností konkrétní věci.
22. Podle § 30 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.
23. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii platí, že Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30, vyložil právní pojem „*zjevně bezdůvodné uplatňování práva*“, který v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu dle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta v řízení před soudem. NSS uvedl, že „*podstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.*“
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, č. 909/2006 Sb. NSS, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjiřitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování. Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72, ve kterém uvedl, že: „*Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjiřitelná.*“
26. Ze žaloby a napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce se domáhal u Ústavního soudu přezkumu usnesení o pořádkové pokutě, konkrétně usnesení Okresního soudu ve Svitavách ze dne 20.2.2024, čj. 32D 218/2023-99 (rozhodovala soudní komisařka) ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.3.2024, čj. 18Co 79/2024-115. Prvoinstanční soud udělil žalobci pořádkovou pokutu ve výši 5.000.-Kč a k odvolání žalobce soud odvolací usnesení soudu I. stupně potvrdil.
27. Žalobce v žalobě polemizuje s tím, že ústavní stížnost není zjevně bezdůvodná a své závěry staví na argumentaci, že pokud se Ústavní soud zabýval urážlivým jednáním není nemožné, aby se zabýval i tímto sporem o uložení pokuty pro chování žalobce, které bylo v usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

okresního soudu vyhodnoceno jako ironické, zlehčující a znevažující. Žalobce se tedy fakticky domáhá dalšího přezkumu rozhodnutí obecných soudů, jelikož se domnívá, že byl krácen na svých právech, aniž by tato tvrzení více rozvíjel.

28. Soud poukazuje na závěry Ústavního soudu vyslovené v usnesení ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. IV. ÚS 1219/24, a to že Ústavní soud „není další instancí v soustavě soudů a není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83 a čl. 90 až 92 Ústavy). Úkolem Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je ochrana ústavnosti, nikoliv běžné zákonnosti. Postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu a výklad a použití jiných než ústavních předpisů jsou záležitostmi obecných soudů. Je jejich úlohou, aby zkoumaly a posoudily, zda jsou dány podmínky pro použití toho či onoho právního institutu, a aby své úvahy v tomto směru zákonem stanoveným postupem odůvodnily. Zásah Ústavního soudu je namístě toliko v případě těch nejzávažnějších pochybení představujících porušení ústavně zaručených základních práv a svobod, zejména pak kdyby závěry obecných soudů byly hrubě nepřiléhavé a vykazovaly znaky libovůle (shodně např. nálezy ze dne 11. 8. 2020 sp. zn. III. ÚS 3644/19, bod 28., či ze dne 8. 12. 2020 sp. zn. II. ÚS 623/20, bod 17).“
29. Žalobce v průběhu řízení před oběma instancemi zpochybňoval zjištěný skutkový stav, což učinil i v žalobě podané proti rozhodnutí žalované o neustanovení advokáta. Jak je uvedeno výše, úkolem Ústavního soudu není opětovné zjišťování a hodnocení skutkových závěrů obecných soudů. Pouhá polemika žalobce se skutkovými závěry soudů v předmětném řízení nemůže být relevantním argumentem, pro který by mohl Ústavní soud rozhodnout o protiústavnosti rozhodnutí o uložení pokuty. Ústavní soud, jakožto garant ústavnosti, je povolán k přezkumu rozhodovací činnosti obecných soudů pouze ve výjimečných případech při excesivních zásazích do žalobcových ústavně zaručených práv. Žalobce takový excesivní zásah netvrdí a soud jej také neshledal. O odvolání proti rozhodnutí Okresního soudu ve Svitavách ze dne 20.2.2024, čj. 32D 218/2023-99 rozhodoval usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.3.2024, čj. 18Co 79/2024-115, který jej přezkoumal a potvrdil, což uvedla ve svém podrobném odůvodnění žalovaná a žalobce danou skutečnost nijak nezpochybnil, dostalo mu se mu tedy přezkumu usnesení Okresního soudu ve Svitavách ze dne 20.2.2024 o uložení pořádkové pokuty.
30. Soud při posuzování žaloby zohlednil aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala posouzením otázky, zda a za jakých podmínek může existující judikatura Ústavního soudu opodstatňovat nevyhovění žádosti z důvodu „zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva“ ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
31. V rozsudku ze dne 9. 1. 2025, č. j. 4 As 168/2024-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhoduje-li Česká advokátní komora podle § 18c odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, o určení advokáta k poskytnutí právní služby, která má spočívat v zastupování osoby v řízení před Ústavním soudem podle § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, její úvaha, zda ve věci jde o „zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva“ ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii, nemůže nahradit věcné posouzení Ústavního soudu. Nevyhovět žádosti o určení advokáta lze z tohoto důvodu jen při zjevné neexistenci procesních předpokladů řízení o ústavní stížnosti nebo jde-li z hlediska rozhodných skutkových okolností o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou a vyslovený právní názor Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost mohla být shledána důvodnou. V pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch určení advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

32. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „Požadavek žadatele ve své podstatě směřuje, k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem. Ústavní soud však není další odvolací instancí. (...) Úkolem Ústavního soudu není skutkové a právní objasňování věcí patřících do pravomoci obecných soudů, a nebyl-li zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry obecného soudu a vykonanými skutkovými zjištěními (...), nepřísluší mu hodnotit provedené důkazy ani to, zda tyto důkazy dostatečně objasňují skutkový stav věci. Ústavní soud může posuzovat pouze to, zda postup obecných soudů nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí a zda takovým postupem nebyla porušena stěžovatelova základní práva a svobody zakotvené v Ústavě, Listině nebo mezinárodních smlouvách podle čl. 10 Ústavy. (...) V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka „nesprávnosti“ napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.“
33. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na podporu svých tvrzení vhodně odkazovala na četné závěry Ústavního soudu, které se týkají přezkumu rozhodnutí obecných soudů. Závěrem žalovaná konstatovala, že soudy se v rámci svého rozhodování věcí řádně zabývaly a svá rozhodnutí v souladu se zákonem řádně odůvodnily, a to v souladu se stávající judikaturou. Na základě výše uvedeného žalovaná dospěla k závěru, že lze mít za to, že žadatel bude se svojí ústavní stížností zjevně neúspěšný a jedná se tak o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva. Soud dospěl k závěru, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vyložila institut zjevně bezúspěšného uplatňování práva a přiléhavě jej aplikovala na posuzovanou věc.
34. Žalobce ani netvrdí, že by odvolací soud nedostatečně či špatně vyhodnotily jednotlivé ve věci provedené důkazy, tím také potvrzuje, že není důvod pro to, aby se věcí zabýval Ústavní soud. Z hlediska skutkových okolností posuzovaného případu se jedná věc, která byla Ústavním soudem opakovaně řešena a ústavní soud pro tyto typově obdobné stížnosti zaujal stanovisko vyložené v bodě 25. a 26. rozsudku. Aby žádost žalobce nebyla zjevně bezúspěšná, musel by být v souladu s judikaturou Ústavního soudu tvrzen excesivní zásah do žalobcových práv v daném řízení. Nepostačí tak pouhé tvrzení o tom, že žalobce ve svém projevu nepřekročil hranice stanovené judikaturou Ústavního soudu proto to aby celá věc byla přezkoumána Ústavním soudem. V daném případě je na první pohled zřejmé, že neúspěšnost ústavní stížnosti je dána bez jakýchkoliv pochybností a dokazování.
35. Opakované překládání alternativního výkladu některých skutečností a odmítání závěrů obecných soudů by fakticky stavělo Ústavní soud do role další přezkumné soudní instance, k čemuž však Ústavní soud není povolán, k tomu soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 583/24, podle kterého: „Ústavní soud není povolán k tomu, aby řádně odůvodněné závěry obecných soudů jako výraz jejich nezávislé rozhodovací činnosti přehodnocoval.“
36. Žalobcova tvrzení, kterými se domáhá přezkumu jeho věci u Ústavního soudu, tak podle názoru Městského soudu splňují předpoklad pro závěr, že řízení u Ústavního soudu by bylo neúspěšné. Žalovaná v napadeném rozhodnutí případně aplikovala rozhodnou judikaturu Ústavního soudu a postupovala proto správně, když žádost žalobce posoudila jako zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. V daném případě nejsou pochybnosti o tom, že ústavní stížnost byla odmítnuta.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

37. S ohledem na okolnosti projednávaného případu, kdy žalobcova tvrzení směřují pouze proti skutkovému posouzení jeho věci v řízení o uložení pořádkové pokuty, avšak nejsou uplatněny žádné ústavněprávně relevantní argumenty a tvrzení o tom, že by v řízení mělo být zasaženo do žalobcových základních práv, se soud ztotožňuje se závěry žalované, že žalobcova ústavní stížnost by byla zjevně neúspěšná. Úkolem Ústavního soudu není, aby byl další přezkumnou instancí a není tak vrcholem soudní soustavy. Z tohoto důvodu nelze žalobci určit advokáta k poskytnutí právní služby pro zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
38. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. dubna 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.